

Sygnatura akt II Ca 915/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2020 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Grzegorz Buła (sprawozdawca)
Sędziowie:	Anna Koźlińska Renata Mleczo (del.)

Protokolant: stażysta Justyna Adamczewska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2020 roku w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) we W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Wadowicach

z dnia 26 lutego 2020 roku, sygnatura akt I C 1185/19

1. oddała apelację;
2. zasądza od powódki A. S. na rzecz strony pozwanej (...) we W. kwotę 1 800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;
3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wadowicach na rzecz adwokata K. L. kwotę 1 476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), obejmującą także należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSR (del.) Renata Mleczo SSO Grzegorz Buła SSO Anna Koźlińska

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 listopada 2020 roku

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2020 roku Sąd Rejonowy w Wadowicach oddalił powództwo A. S. o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego stanowiącego nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 30 sierpnia 2012 roku pod sygnaturą akt VI Nc-e 1100279/12, którym to nakazem zasądzono od niej na rzecz (...) w W. kwotę 24.884,13 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości

czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 23.488,21 zł od dnia 25 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty, a nadto zasądzono od niej kwotę 2717,62 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt I); zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej (...) we W. kwotę 1000 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego (pkt II); odstąpił od obciążenia powódki kosztami procesu w pozostałym zakresie (pkt III) oraz przyznał wynagrodzenie w kwocie 2952 zł na rzecz adwokata K. L. z tytułu pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu. Powyższe powództwo oparte było na twierdzeniach powódki, iż przedmiotowy nakaz zapłaty nie został jej prawidłowo doręczony, a więc nie mógł stać prawomocny, a nadto podniosła w nim zarzut przedawnienia odsetek od dnia 25 czerwca 2012 roku.

Powyższy wyrok został wydany w następującym stanie faktycznym:

Z powództwa (...) we W. został wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny w dniu 30 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1100279/12. Nakaz ten został zaopatrzony w klauzulę wykonalności na rzecz strony pozwanej w niniejszej sprawie postanowieniem w/w Sądu z dnia 21 listopada 2012 r. W treści uzasadnienia tego postanowienia wskazano, że nakaz zapłaty został skutecznie doręczony stronom postępowania i z uwagi na to, że nie został skutecznie zaskarżony, w ustawowym terminie, stał się prawomocny. W dniu 28 marca 2013 r. wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużniczce wymienionej w tytule wykonawczym. Postępowanie było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wadowicach A. U., pod sygn. akt Km 729/13 i zakończyło się wydaniem postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego z uwagi na bezskuteczność egzekucji w dniu 8 września 2014 r. Kolejny wniosek o wszczęcie egzekucji został złożony 3 lipca 2015 r. Postępowanie egzekucyjne było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Raciborzu – S. K., pod sygn. akt Km 25936/15 i zakończyło się umorzeniem wobec bezskuteczności egzekucji w dniu 6 października 2018 r. Aktualnie egzekucję na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego prowadzi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wadowicach Ł. K. do sygn. akt Km 835/19.

W ocenie Sądu pierwszej instancji w ustalonym stanie faktycznym powództwo nie mogło być uwzględnione, gdyż nie zostało wykazane przez powódkę zaistnienie którejkolwiek z okoliczności wskazanych w art. 840 § 1 k.p.c., w szczególności zawartej w punkcie 2. Sąd Rejonowy stwierdził, że z powołanego przepisu, w którym jest mowa o „zdarzeniu, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane”, wynika że ustawodawca miał na myśli wyłącznie zdarzenia o charakterze materialnoprawnym, przy czym zdarzenia, które nastąpiły po powstaniu tytułu egzekucyjnego, bądź po zamknięciu rozprawy w wypadku orzeczenia sądowego i spowodowały, że przymusowe egzekwowanie obowiązku dłużnika utraciło sens i nie ma już podstaw do dalszego chronienia interesów wierzyciela. Natomiast, jak wskazał Sąd pierwszej instancji, powódka A. S. opierała swoje powództwo na przesłance wadliwości w doręczeniu nakazu zapłaty, która może być brana pod uwagę jako podstawa do obalenia domniemania doręczenia albo ewentualnie podstawa wznowieniowa, natomiast nie stanowi podstawy do żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. Sąd Rejonowy podniósł również, że jakkolwiek za zdarzenie o jakim stanowi art. 840 §1 pkt 2 k.p.c. może być uznane przedawnienie roszczenia objętego tytułem wykonawczym, to jednak taka sytuacja nie miała miejsca w tej sprawie. Sąd Rejonowy wskazał, że przedawnienie roszczenia stwierdzonego prawomocnym nakazem zapłaty ulegało przedawnieniu w terminie 6-letnim, jednak zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg terminu przedawnienia podlegał przerwaniu przez czynności podejmowane przez wierzyciela (stronę pozwaną w tej sprawie). Sąd pierwszej instancji stwierdził, że strona pozwana trafnie wskazała na przerwanie biegu terminu przedawnienia w każdej części roszczenia, w tym w zakresie roszczenia odsetkowego. Sąd ten podniósł, iż wszczęcie egzekucji, a następnie jej umorzenie z powodu jej bezskuteczności, przerywa bieg terminu przedawnienia. Sąd Rejonowy stwierdził, że strona pozwana wykazała, że złożyła wniosek o egzekucję 28 marca 2013 roku w sprawie Km 729/13, a do umorzenia postępowania doszło 8 września 2014 r. Ponowny wniosek o egzekucję złożyła 3 lipca 2015 do sprawy prowadzonej pod sygn. Km 25936/15, która zakończyła się umorzeniem postępowania 6 października 2018 r. W ocenie Sądu pierwszej instancji pomiędzy zakończeniem postępowania egzekucyjnego w postaci jego umorzenia, a złożeniem kolejnego wniosku o jej wszczęcie nie upłynął termin 3 lat, a to wskazuje, że również i w zakresie roszczenia odsetkowego powódka nie wykazała by doszło do przedawnienia.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając go w całości oraz zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 118 k.c. w zw. z art. 123 §1 k.c. w zw. z art. 125 §1 k.c. przez ich błędną wykładnię i uznanie, iż nie nastąpiło przedawnienie odsetek naliczanych od dnia 25 czerwca 2012 roku, w sytuacji gdy termin ten upłynął kilkakrotnie;

2. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 359 §2¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie oraz pominięcie okoliczności związanej z kwestią oznaczenia w tytule wykonawczym wyższych odsetek w stosunku do maksymalnych przewidzianych ustawą;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci:

a) art. 840 §1 pkt 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie powództwa, w sytuacji gdy zachodziły przesłanki określone w tym przepisie, polegające na zaprzeczeniu przez powódkę zdarzeniu, na którym oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności zakwestionowaniu istnienia obowiązku stwierdzonego w tytule egzekucyjnym, a dodatkowo wpływem terminu przedawnienia odsetek naliczonych od dnia 25 czerwca 2012 roku w wysokości przekraczającej wysokość odsetek maksymalnych;

b) art. 235² §1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. przez pominięcie dowodu z przesłuchania stron, a także pominięciu wniosku powódki o zwrócenie się do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie o przesłanie akt VI Nc-e 1100279/12, a następnie dopuszczenie znajdującej się w nich dokumentacji, w sytuacji gdy dowody te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności potwierdzały one podnoszone przez powódkę okoliczności dotyczące braku prawidłowego doręczenia nakazu zapłaty;

c) art. 177 §1 pkt 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie wobec zaniechania zawieszenia postępowania w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie niniejszej sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego, a to sprawy o sygnaturze VI Nc-e 1100279/12 prowadzonej przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, w której rozpoznawany jest wniosek powódki o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty;

d) art. 233 §1 k.p.c. z uwagi na naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wobec braku wszechstronnej analizy materiału dowodowego i dokonanie jego oceny w sposób całkowicie odmienny od rzeczywistych i prawidłowych ustaleń, które winny zostać dokonane, poprzez pominięcie okoliczności podnoszonych przez powódkę, a to dotyczących spełnienia świadczenia wobec wierzyciela, pominięcia części wnioskowanych dokumentów, potwierdzających brak wymagalności roszczenia wynikającego ze spornego tytułu, przedawnienia odsetek, ustalenia rzeczywistego wierzyciela i podstaw prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez inny podmiot w stosunku do oznaczonego w tytule wykonawczym, a tym samym zakresu umocowania pełnomocnika, a także braku prawidłowego doręczenia nakazu zapłaty powódce;

e) art. 327¹ §1 i §2 k.p.c. poprzez wadliwe uzasadnienie podstawy faktycznej wyroku w zaskarżonej części, wobec niepodania podstaw oddalenia powództwa, a także wobec zaniechania wystarczającego wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, które ogranicza się jedynie do lakonicznego przytoczenia przepisów k.c. i k.p.c.;

f) art. 210 §2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. oraz art. 230 i art. 232 k.p.c. wobec przyjęcia, iż powódka nie wykazała zasadności swoich twierdzeń, a zwłaszcza braku wymagalności dochodzonego roszczenia, spłaty zadłużenia wobec wierzyciela, bezzasadności nadania klauzuli wykonalności, wywodząc swoje żądanie m.in. z wnioskowanej dokumentacji znajdującej się w aktach VI Nc-e 1100279/12, swoich twierdzeń, treści kopii dokumentów dołączonych do pozwu, którym pozwany zaprzeczył, nie wypowiadając się w zakresie rzeczonych twierdzeń powódki, co winno zostać potraktowane przez Sąd, jako przyznanie tych okoliczności, stanowiąc podstawę uwzględnienia powództwa;

g) art. 227 k.p.c. wobec pominięcia rzeczywistej treści dokumentacji przedłożonej przez pozwanego, która nie potwierdziła zarówno zasady reprezentacji pełnomocnika, jak i związku z pierwotnym wierzycielem, na którego nadano klauzulę wykonalności, mającego inną siedzibę tj. W.;

h) art. 328 §2 k.p.c. poprzez wadliwe uzasadnienie podstawy faktycznej wyroku w zaskarżonej części, wobec niepodania podstaw przyjęcia wykazania przez powoda zasady oraz wysokości roszczenia, która nie wynika ze zgromadzonej w aktach dokumentacji i innych przeprowadzonych dowodów, podobnie jak wysokość dochodzonego roszczenia, pominięcia części dowodów, a także zaniechania wystarczającego wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, które ogranicza się jedynie do lakonicznego przytoczenia przepisów k.c. i k.p.c.

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść przez nieuzasadnione przyjęcie, że odsetki stwierdzone w nakazie zapłaty z dnia 30 sierpnia 2012 roku nie uległy przedawnieniu, a także pominięcie faktu, iż egzekucja komornicza wszczęta i prowadzona jest na rzecz pozwanego, który nie jest podmiotem tożsamym z podmiotem na rzecz którego wydana została klauzula wykonalności z dnia 21 listopada 2012 roku, a także zaniechania zbadania kwestii związanej ze spłatą zadłużenia wobec pierwotnego wierzyciela stanowiącej dodatkowe uzasadnienie żądania pozwu, które potwierdziła dokumentacja zawarta w aktach postępowania egzekucyjnego, podobnie wnioskowana, jak dowodów z dokumentacji z akt Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie o sygn. akt VI Nc-e 1100279/12 wraz z potwierdzeniami przelewów, jak również zaniechania zbadania podstaw następstwa prawnego pozwanego, mającego inną siedzibę niż podmiot, na który nadano klauzulę wykonalności.

W związku z podniesionymi zarzutami powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wadowicach do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W apelacji powódka wniosła także o dopuszczenie dowodu z dokumentacji znajdującej się w aktach VI Nc-e 1100279/12, z jej przesłuchania, z potwierdzeń przelewów dołączonych do apelacji, a nadto o zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia pełnej dokumentacji kredytowej powódki dotyczącej umowy zawartej pomiędzy nią, a (...) w W..

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu w drugiej instancji.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy przyjął za własny stan faktyczny ustalony przez Sąd pierwszej instancji, uznając go za prawidłowy i oparty na właściwie przeprowadzonej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego.

Nadto Sąd drugiej instancji ustalił, że Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2020 roku odrzucił sprzeciw A. S. od nakazu zapłaty z dnia 30 sierpnia 2012 roku, a także iż postępowanie odwoławcze wywołane zażaleniem pozwanej w tamtym postępowaniu nie zostało jeszcze zakończone.

Dowód: pisma Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 21.08.2020r. –k.94 i Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 9.10.2020r. –k.98;

Podstawą dokonania powyższych ustaleń są informacje udzielone przez Sądy, przed którymi toczą się przedmiotowe postępowania, więc nie budzą jakichkolwiek wątpliwości co do prawdziwości tych danych. Sąd Okręgowy na podstawie art. 235² §1 pkt 2, 4 i 5 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. pominął dowody zgłoszone przez powódkę w apelacji, uznając że nie mają na znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i służą jedynie przedłużeniu tego procesu. Nadto dowód z dokumentów w postaci potwierdzeń przelewów dołączonych do apelacji na okoliczność spłaty przez powódkę zadłużenia był niemożliwy do przeprowadzenia, bowiem do apelacji nie zostały dołączone jakiegokolwiek załączniki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie była zasadna.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów powódki podniesionych w apelacji, jak również nie dostrzegł jakichkolwiek uchybień, które powinien uwzględnić z urzędu w trakcie dokonywania kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż całkowicie nietrafny był zarzut naruszenia art. 327¹ §1 i 2 k.p.c. Przepis ten reguluje zasady sporządzania uzasadnień wyroków wydawanych w sądowych postępowaniach cywilnych i pomimo wszczęcia tego procesu przed datą jego wejścia w życie znajduje zastosowanie w tej sprawie na zasadzie art. 9 ust.2 ustawy z dnia 14 lipca 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019r. poz. 1469 z późn. zm.), nazywanej dalej ustawą zmieniającą. Zgodnie z tym przepisem (§2) uzasadnienie winno być sporządzone w sposób zwięzły, przy czym ma wskazywać podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, obejmującą ustalone fakty, które sąd uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł, i przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a także wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Zdaniem Sądu Okręgowego nie można się zgodzić ze stanowiskiem apelującej, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku powyższych elementów nie zawiera. Dodać należy, iż za utrwalone należy uznać orzecznictwo sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, iż zarzut związany ze sposobem sporządzenia uzasadnienia wyroku poddanego kontroli instancyjnej, bądź kontroli na skutek skargi kasacyjnej, może być skuteczny tylko wyjątkowo, gdy uzasadnienie jest sporządzone w sposób uniemożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej lub kasacyjnej. Taka sytuacja w tej sprawie bez wątpienia nie występuje, gdyż z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób jednoznaczny wynikają przyczyny, które doprowadziły Sąd pierwszej instancji do oddalenia powództwa. W kontekście zarzutów związanych z treścią uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego stwierdzić jeszcze należy, że za oczywiście bezzasadny, a nawet świadczący o braku należytej staranności przy sporządzaniu środka odwoławczego, ocenić trzeba zarzut naruszenia art. 328 §2 k.p.c. Zarzut ten po pierwsze powiela zarzut naruszenia art. 327¹ §1 i 2 k.p.c., po drugie przepis ten w brzmieniu obowiązującym w momencie wydania zaskarżonego wyroku i sporządzenia apelacji regulował termin do złożenia przez stronę wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, a nie treść tego uzasadnienia, po trzecie poprzednie brzmienie tego przepisu zostało zmienione z dniem 7 listopada 2019 roku, a więc nie mogło znaleźć zastosowania w tej sprawie, wobec regulacji z art. 9 ust.2 ustawy zmieniającej, a po czwarte szczegółowa treść powyższego zarzutu wskazuje, iż nie jest on związany z niniejszą sprawą, skoro odnosi się do wadliwości uzasadnienia przez „wykazanie przez powoda zasady oraz wysokości roszczenia”.

Za niezasadny Sąd Okręgowy uznał zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 177 §1 pkt 1 k.p.c. Nadto Sąd Okręgowy również nie stwierdził podstaw do zawieszenia postępowania wywołanego apelacją powódki z uwagi na postępowanie toczące się przed Sądem Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie i przed Sądem Okręgowym w Lublinie w przedmiocie sprzeciwu powódki (pозwanej w tamtych sprawach) od nakazu zapłaty z dnia 30 sierpnia 2012 roku sygn. VI Nc-e 1100279/12. W ocenie Sądu Okręgowego wynik powyższego postępowania nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Jeśli bowiem sprzeciw pozwanej zostanie prawomocnie odrzucony to w pełni aktualne pozostają argumenty wskazane przez Sąd Rejonowy dla uzasadnienia oddalenia powództwa, jeśli natomiast sprzeciwowi temu nadany zostałby dalszy bieg ze skutkiem określonym w art. 505 §2 k.p.c., to powództwo także było bezzasadne, wobec braku tytułu wykonawczego, którego miało ono dotyczyć.

W ocenie Sądu Okręgowego nie są zasadne także wszelkie zarzuty powódki dotyczące prawa materialnego, jak i prawa procesowego, których podstawą są twierdzenia o braku tożsamości podmiotu, będącego stroną pozwaną w niniejszym procesie i wierzycielem w ustalonych przez Sąd Rejonowy postępowaniach egzekucyjnych z podmiotem, na rzecz którego zasądzone zostały świadczenia pieniężne w nakazie zapłaty z dnia 30 sierpnia 2012 roku VI Nc-e 1100279/12 i na rzecz którego temu nakazowi nadana została klauzula wykonalności. Odnosząc się do tych zarzutów na wstępie stwierdzić należy, iż gdyby w istocie podmiot wskazany w nakazie zapłaty i w klauzuli wykonalności nie był tożsamy z podmiotem prowadzącym egzekucję, a w szczególności z podmiotem pozwanym w tej sprawie, to powództwo powódki A. S. podlegałoby oddaleniu z uwagi na brak legitymacji biernej strony pozwanej (...) we W.. Podmiot ten bowiem nie byłby wierzycielem, na rzecz którego mogłaby zostać wszczęta egzekucja w oparciu o tytuł wykonawczy objęty powództwem o pozbawienie wykonalności. Powództwo przewidziane w art. 840 § 1 k.p.c. powinno być wytoczone przeciwko wierzycielowi, a nie jakimkolwiek innemu podmiotowi. Jeśli powódka twierdzi, iż prowadzone przeciwko

niej postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 835/19 zostało wszczęte przez podmiot niedysponujący właściwym tytułem wykonawczym, to powinna wystąpić o jego umorzenie w trybie art. 824 §1 pkt 6 k.p.c.

Niezależnie od powyższych uwag stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, tożsamość strony pozwanej oraz podmiotu, na rzecz którego został wydany tytuł egzekucyjny stanowiący nakaz zapłaty z 30 sierpnia 2012 roku VI Nc-e 1100279/12, nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Powódka trafnie dostrzegła, iż zachodzi rozbieżność w siedzibie strony powodowej wskazanej w tym nakazie (wskazano w nim W.) oraz w siedzibie wierzyciela wszczynającego przeciwko niej postępowania egzekucyjne i pozwanego w niniejszej sprawie (siedzibą tą jest W.). Rozbieżność ta jednak nie oznacza, iż mamy do czynienia z dwoma różnymi podmiotami. Zgodnie z ustawą z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tj. Dz.U. z 2020r. poz. 95) fundusz inwestycyjny jest osobą prawną, której wyłącznym przedmiotem działalności jest lokowanie środków pieniężnych zebranych w drodze proponowania nabycia jednostek uczestnictwa albo certyfikatów inwestycyjnych w określone w ustawie papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego i inne prawa majątkowe (art. 3 ust.1 tej ustawy); Towarzystwo tworzy fundusz inwestycyjny, zarządza nim i reprezentuje fundusz w stosunkach z osobami trzecimi (art. 4 ust.1 tej ustawy); organem funduszu inwestycyjnego jest towarzystwo, utworzone zgodnie z przepisami ustawy (art. 4 ust.2 ustawy); Fundusz nie jest podmiotem zależnym od towarzystwa, spółki zarządzającej ani od osoby posiadającej bezpośrednio lub pośrednio większość głosów w radzie inwestorów, zgromadzeniu inwestorów lub zgromadzeniu uczestników (art. 4 ust.4 ustawy); siedzibą i adresem funduszu inwestycyjnego jest siedziba i adres towarzystwa będącego jego organem (art. 5 ustawy). Z powyższych przepisów wynika, że osobą prawną jest fundusz inwestycyjny, w przypadku niniejszej sprawy jest to „(...)”. Zarówno z treści nakazu zapłaty z dnia 30 sierpnia 2012 roku, jak i z treści klauzuli wykonalności nadanej temu nakazowi oraz z treści wniosków egzekucyjnych w sprawach Km 835/19, Km 25936/15 i Km 729/13 wynika, że stroną powodową w sprawie zakończonej wydaniem przedmiotowego nakazu, jak i wierzycielem wszczynającym na jego podstawie postępowania egzekucyjne był ten sam Fundusz inwestycyjny. Także on jest stroną pozwaną w obecnym procesie. Z kolei z dokumentu przedłożonego do akt niniejszej sprawy w postaci „Wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonych przez Sąd Okręgowy w Warszawie” z dnia 22 marca 2018 roku (k.30-31) wynika, iż ujawniono w nim, że na mocy decyzji Prezesa UOKiK z dnia 19 września 2012r. wyrażona została zgoda na przejęcie kontroli nad tym funduszem przez (...) S.A. we W., w miejsce poprzedniego towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.. Skoro siedzibą organu (...) (...) jest obecnie W., to zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku siedzibą osoby prawnej jaką jest przedmiotowy Fundusz jest obecnie W., a nie W., jak miało to miejsce w momencie wydawania nakazu zapłaty z dnia 30 sierpnia 2012 roku. Wbrew zatem twierdzeniom powódki odmienne oznaczenie w poszczególnych dokumentach siedziby (...) (...) nie oznaczało, iż nie był to ten sam podmiot posiadający osobowość prawną. W związku z powyższą argumentacją za bezzasadne należało uznać zarzuty dotyczące błędnych ustaleń faktycznych, naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 227 k.p.c. i art. 233 §1 k.p.c., a także naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 118 k.c. w zw. z art. 123 §1 k.c. w zw. z art. 125 §1 k.c.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów dotyczących naruszenia przepisów prawa procesowego, w szczególności związanych z wymagalnością świadczenia objętego nakazem zapłaty z 30 sierpnia 2012r., doręczeniem tego nakazu zapłaty powódce, spłacie przez nią przed wydaniem tego nakazu należności na rzecz wierzyciela, podzielić należy stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż okoliczności te nie mogą stanowić podstawy do uwzględnienia niniejszego powództwa w świetle przesłanek określonych w art. 840 §1 pkt 1 i 2 k.p.c. Podnieść należy, iż brak prawidłowego doręczenia nakazu zapłaty wydanego w sądowym postępowaniu upominawczym nie jest okolicznością o jakiej stanowi art. 840 §1 pkt 1 k.p.c. Tego rodzaju ewentualna wadliwość skutkująca nadaniem klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, który nie był prawomocny i nie obejmował świadczeń, którym nadany został rygor natychmiastowej wykonalności, winna być kwestionowana w postępowaniu zażaleniowym w oparciu o art. 795 k.p.c. Wynika to z tego, że podstawą zażalenia może być wyłącznie naruszenie przepisów procesowych dotyczących nadania klauzuli wykonalności, natomiast powództwo wniesione na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 umożliwia dłużnikowi merytoryczną obronę przed egzekucją. Uchybienie formalne popełnione przez sąd w toku postępowania co do nadania klauzuli wykonalności (art. 777 pkt 1) dłużnik może zwalczać w drodze – dostosowanego do tego – zażalenia (uchwała SN z dnia 17 kwietnia 1985 r., III CZP 14/85, OSNCP 1985, nr 12, poz. 192). Postępowanie prowadzone na podstawie powództwa

przeciwegzekucyjnego nie służy zastępowaniu właściwego postępowania zażaleniowego co do nadania klauzuli wykonalności określonego tytułowi egzekucyjnemu. Zatem kwestia skuteczności doręczenia powódce nakazu zapłaty z dnia 30 sierpnia 2012 roku trafnie została uznana przez Sąd pierwszej instancji, jako nie podlegająca badaniu w niniejszym procesie. Prawdłowo także Sąd Rejonowy uznał, że w przesłankach określonych w art. 840 §1 pkt 2 k.p.c. nie mieszczą się zarzuty dotyczące istnienia lub wymagalności roszczeń objętych tytułem wykonawczym. Pogląd ten Sąd Okręgowy w całości podziela, nie są to bowiem zdarzenia, które nastąpiły po wydaniu tytułu egzekucyjnego. Dodatkowo podnieść należy, iż prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności wskazywane przez powódkę poza zarzuconymi w pozwie (tj. brakiem doręczenia nakazu zapłaty i przedawnieniem roszczenia co do odsetek za okres od 25 czerwca 2012 roku), było całkowicie zbędne w świetle uregulowania zawartego w art. 840 §3 k.p.c. Przepis ten stanowi, że w postępowaniach przeciwegzekucyjnych w pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Z akt tej sprawy nie wynika, aby powódka na etapie wnoszenia pozwu była pozbawiona możliwości podnoszenia innych zarzutów, które w jej ocenie uzasadniały pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, a które następnie zostały przez nią (przez jej pełnomocnika z urzędu) podniesione w apelacji. W związku z powyższym stwierdzić należy, iż bezzasadne były zarzuty powódki dotyczące naruszenia art. 359 §2¹ k.c., art. 840 §1 pkt 1 i 2 k.p.c., art. 235² §1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 233 §1 k.p.c., art. 210 §2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. oraz art. 230 k.p.c. i art. 232 k.p.c.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 359 §2¹ k.c. dodatkowo wskazać należy, iż w apelacji zarzut ten nie został w jakikolwiek sposób uzasadniony, zaś w zakresie zarzutu naruszenia art. 230 k.p.c. stwierdzić trzeba, że strona pozwana w odpowiedzi na pozew w sposób szczegółowy odniosła się do twierdzeń powódki wskazywanych dla uzasadnienia jej powództwa, przecząc prawdziwości tych twierdzeń.

Na koniec stwierdzić należy, iż całkowicie prawidłowo Sąd pierwszej instancji uznał, że roszczenie odsetkowe objęte przedmiotowym nakazem nie uległo w jakiegokolwiek części przedawnieniu. Trafność takiej oceny prawnej jednoznacznie wynika z ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji co do faktu i daty wszczynania przeciwko powódce poszczególnych postępowań egzekucyjnych na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego, a także sposobów ich zakończenia. W ocenie Sądu Okręgowego każde wszczęcie tych postępowań przerywało bieg terminu przedawnienia roszczenia odsetkowego (art. 123 §1 pkt 1 k.c.), a ponowne rozpoczęcie jego biegu następowało dopiero po ich zakończeniu (art. 124 §1 k.c.). Pomiędzy zakończeniami poszczególnych postępowań egzekucyjnych, a wszczęciem kolejnych nigdy nie upłynął okres wynoszący 3 lata, więc nie doszło do przedawnienia tych roszczeń (art. 125 §1 k.c.). Jak już wcześniej wskazano podmiotem wszczynającym postępowania egzekucyjne był podmiot, na rzecz którego został wydany tytuł egzekucyjny i tytuł wykonawczy, więc argumentacja powódki zawarta w apelacji nie zasługuje na akceptację.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy zgodnie z art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki jako bezzasadną.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 §1 i §3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 z późn. zm.). Sąd zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 zł z tytułu poniesionych przez tę stronę kosztów zastępstwa prawnego, przy czym jej wysokość uwzględniała wartość przedmiotu zaskarżenia wynoszącą 23.085 zł.

Ponieważ powódka była reprezentowana przez adwokata z urzędu K. L., Sąd Okręgowy przyznał na jego rzecz wynagrodzenie w kwocie 1476 zł wraz z podatkiem VAT. Wysokość tego wynagrodzenia uwzględniała wartość przedmiotu zaskarżenia, a także stawki przewidziane w §2, §4 ust.1, §8 pkt 5 i §16 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016r. poz. 1714).

SSR Renata Młeczko SSO Grzegorz Buła SSO Anna Koźlińska